

Succot A Temporary Permanence

Simon Wolf

The first Mishna in Masechet Succah opens with a dispute as to whether a Succah (S'chach) that is above twenty Amot qualifies as a Succah.¹ Rabbi Yehuda believes that such a Succah is valid, whereas the Chachamim believe it is invalid. In the Gemara, the Amora'im discuss why it is that the Chachamim believe such a Succah is disqualified. Rabba suggests that the Torah requires that one be cognizant that they are dwelling in a Succah (למען) and that consciousness is triggered by the S'chach being visible.² Since one's peripheral vision does not extend to items that are above twenty Amot, such a Succah would fail to precipitate the necessary essential awareness and therefore is invalid. Rabbi Zeira proffers that the disqualification stems from the fact that a Succah, as its name implies, must provide shade from its covering (S'chach).³ When the S'chach is above twenty Amot, the shade afforded is no longer primarily being provided by the roofing, but rather by the walls.⁴ Lastly, Rava suggests that the dispute revolves around a fundamental disagreement as to whether a Succah should be a permanent or temporary residence.⁵ The Torah enjoins one to take up residence for seven days in a Succah (בסכת תשבו שבעת ימים). According to Rava, seven days not only delineates the duration of the Mitzvah, but it also defines the nature of the Succah. A Succah structurally should be a dwelling that will only last for seven days or, in other words, a temporary dwelling (דירת ארעי). The Chachamim suggest that a Succah above twenty Amot requires foundations and walls of a more permanent nature to support its height and therefore fails to meet the demand that the Succah be a temporary, and not a permanent, residence. While it is possible to construct a temporary Succah with its S'chach above twenty Amot or a permanent Succah with its roofing below twenty Amot, nevertheless, the Torah defined the threshold of

twenty Amot as the determining height for whether it is considered a permanent or temporary dwelling.⁶ It is sufficient that walls have the potential to be constructed in temporary fashion to render the Succah valid. Therefore, the S'chach, which defines the Succah, must be of a temporary nature (allows the rain to enter)⁷ while the walls can be of any material or construction as long as they do not raise the roofing above twenty Amot. According to Rava, Rabbi Yehuda who permits a Succah that is higher than twenty Amot must perforce believe that a Succah should be a permanent residence (דירת).⁸ For Rabbi Yehuda, the experience of living in the Succah is no different than living in one's house (ex the roof),⁹ whereas the opinion of the Chachamim is that one is required to vacate their house on Succot and dwell in a temporary residence in the same fashion that they would have lived in their house (תשבו כעין תדורו).

This dispute between Rabbi Yehuda and the Chachamim as to whether a Succah is a permanent or temporary dwelling has ramifications in other areas of Halacha. The Mishna in Ma'asrot states that according to Rabbi Yehuda, the bringing of crops into a Succah during Succot triggers an obligation to tithe the produce because the Succah is deemed a house.¹⁰ In addition, for an Eiruv Chatzerot, if there was a Succah in the courtyard (or in the modern parlance a Succah in the town or city) during Succot, according to Rabbi Yehuda, the residents of the Succah would have to participate in the Eiruv in order to permit the members of the courtyard or community to carry on Shabbat.¹¹ In both of these cases, Rabbi Yehuda's view that a Succah is a permanent dwelling, effectively a house (בית), results in there being normative consequences which according to the Chachamim are not relevant because they believe that a Succah is a temporary residence, not a house. The most interesting byproduct of their dispute is raised by Rava in the Gemara Yoma. In Sefer Devarim, the Torah mandates that one affix a Mezuzah to the

¹ סוכה שהיא גבוהה למעלה מעשרים אמה - פסולה, ורבי יהודה מכשיר (סוכה א, א גמ' ב.)

² אמר רבה: דאמר קרא למען ידעו דרתיתם כי בסכות הושבתי את בני ישראל, עד עשרים אמה - אדם יודע שהוא דר בסוכה, למעלה מעשרים אמה - אין אדם יודע שדר בסוכה, משום דלא שלטא בה עינא (סוכה ב.)

³ רבי זירא אמר: מהכא וסכה תהיה לצל יומם מחרב, עד עשרים אמה - אדם יושב בצל סוכה, למעלה מעשרים אמה - אין אדם יושב בצל סוכה, אלא בצל דפנות (סוכה ב.)

⁴ בהמשך הגמרא מגביל את הסברו של רבי זירא לסוכה שהיא ד' על ד' אמות או פחותה אבל סוכה יותר גדולה תהיה כשירה אפילו למעלה מעשרים אמה (סוכה ב.)

⁵ ורבה אמר: מהכא בסכת תשבו שבעת ימים. אמרה תורה: כל שבעת הימים צא מדידת קבע ושב בדירת עראי. עד עשרים אמה - אדם עושה דירתו דירת עראי, למעלה מעשרים אמה - אין אדם עושה דירתו דירת עראי, אלא דירת קבע (סוכה ב.)

⁶ אמר ליה, הכי קאמינא לך: עד עשרים אמה, דאדם עושה דירתו דירת עראי, כי עביד ליה דירת קבע - נמי נפיק, למעלה מעשרים אמה, דאדם עושה דירתו דירת קבע, כי עביד ליה דירת עראי - נמי לא נפיק, (סוכה ב.) \\ עד עשרים אמה דאדם עושה כי -

שפיר דמי, דודאי יש בכלל קבע עראי, והרי עשה כתורה, ועל כרחך לא הקפידה תורה על העראי אלא לשם שיעור, לתת לך שיעור בגובהה, שתהא יכולה לעמוד על ידי

יתידות עראי. (רש"י שם) \\ כי עביד ליה דירת קבע שפיר דמי - דאע"ג דיש לפרש קרא בדריה שאינה ראויה אלא לשבעה למעוטי קבע משמע ליה קרא דאתא לשיעורא לאורווי לך מדת גובהה כלו' בסוכה שאפשר לעשות עראי וא"ת וכיון דלא חיישינן אלא

שתהא ראויה לעשותה עראי ואף על פי שעושה אותה קבע א"כ אמאי אמר (תענית דף ב.) גשמים סימן קללה בחג והלא יכול לקבוע הנסרים במסמרים שלא ירדו גשמים

www.swdaf.com

בסוכה ואפילו תימצי לומר דאסור משום גזרת תקרה...מ"מ כיון דלא אסור אלא מדברגן לא שייכא למימר שהגשמים סימן קללה ו"ל דנהי דלא חיישינן בדפנות אי עביד להו קבע מ"מ בסככה שעיקר הסוכה על שם הסכך לא מיתכשרה עד דעביד לה עראי ומה"ט נמי ניחא לרבי זירא דדריש מדכת' וסוכה תהיה לצל הא כת' נמי מזרם וממטר וניבעי נמי שלא ירדו גשמים לתוכה אלא ודאי משום דבעינן סככה עראי וא"כ הוה ליה קבע. (תוספות שם) \\ עד עשרים אמה אדם עושה דירתו דירת עראי כו'. פ"ה אי לישנא מוכח דלמעלה מעשרים אמה נמי אפשר לעשותו עראי אלא שאין דרך בני אדם לעשות כן והעושה אותו בטלה דעתו אצל כל אדם, דאי לא אפשר למעבדא עראי הוה ליה למימר למעלה מעשרים אמה אינו עראי אלא קבע...אבל בתוספות כתבו דלמעלה מעשרים אמה אינה אלא קבע, ואפילו היא רעועה מאד שהגובה עושה אותה קבע...וליתא. (ריטב"א שם)

⁷ תוספות שם (עיין הערה 6)

⁸ אמר אביי: רבי, ורבי יאשיהו. ורבי יהודה, ורבי שמעון ורבן גמליאל, ובית שמאי ורבי אליעזר, ואחרים, כולוה סבירא להו: סוכה דירת קבע בעינן... רבי יהודה - דתנן: סוכה שהיא גבוהה למעלה מעשרים אמה - פסולה, רבי יהודה מכשיר (סוכה ז:)

⁹ ...וכיון דסוכה דירת קבע היא לרבי יהודה, דירה דבית גמור חשיבא (סוף הריטב"א יומא י:)

¹⁰ סוכת החג בחג רבי יהודה מחייב וחכמים פוטרין (מעשרות ג, ז) ועיין שם א, א איזהו גרנן למעשרות...בד"א במוליק לשוק אבל מוליק לביתו אוכל מהם ארעי עד שהוא מגיע לביתו

¹¹ יומא י"א.

door frame of their house (וכתבתם על מזוזת ביתך).¹² Once again here, only a residence defined as a house, a permanent dwelling, would require a Mezuzah. Therefore, Rava postulates that according to Rabbi Yehuda a Succah would require a Mezuzah, whereas the Chachamim, who believe that a Succah is a temporary dwelling, would not require a Mezuzah.¹³ One could view this dispute as to whether a Succah requires a Mezuzah as simply a technical derivative of their positions with regards to the construct of a Succah, but it is also possible that the mutual exclusivity of these two Mitzvot might shed light on a deeper understanding of each of these Mitzvot individually.

The Rambam's codex of law is known as the Mishne Torah. As one might expect, in it, the Rambam codifies all the relevant Torah and Rabbinic laws topically, but on occasion the Rambam diverts from simply being a normative guide to add perspective and understanding to a particular Mitzva. Given that the Mishne Torah is a book of laws, one might assume that the inclusion of an explanation of or the reason for a Mitzva might be integral to the understanding and performance of a particular Mitzvah. For instance, in Hilchot Teshuva, the Rambam writes, "Notwithstanding that the blowing of the Shofar on Rosh HaShana is a Torah statute (גזירת הכתוב), its blast is symbolic, as if saying: **'Awaken yourselves from your sleep, and emerge from your slumber, examine your conduct, turn in repentance, and remember your Creator! They that forget the truth because of the vanities of the times, who waste away all of their years with trivial pursuits, vanity and idleness, which will provide no benefit nor salvation; care for your souls, improve your ways and your tendencies, let each one of you abandon his evil path and his thought which is not pure!'** Therefore a person **should always think of himself throughout the entire year** as being evenly balanced between innocence and guilt..."¹⁴ Here the Rambam makes it clear that he sees the Shofar as a tool in the process of Teshuva, a wakeup call to mend one's ways. The blowing of the Shofar is a directive of the Torah that has technical requirements, irrespective of any thoughts, but the Rambam by including this explication in Hilchot Teshuva portrays the Shofar as carrying much more intrinsic significance than the simple performance of the Mitzvah.

Interestingly, the Rambam has a similar refrain when it comes to the laws of Mezuzah. At the conclusion of the section dealing with Mezuzah, the Rambam opines, "A person should pay careful heed to the precept of the Mezuzah for **it is an obligation perpetually binding upon all**. Whenever one enters or leaves (a home with the Mezuzah on the doorpost), he will be confronted with the declaration of the unity of God's name (ביחוד השם שמו של הקב"ה); and will remember the love due to God, **and he will be aroused from his slumber and his foolish absorption in temporal vanities and trivial pursuits**. He will realize that nothing endures eternally save for the knowledge of the Ruler (Rock) of the Universe. **This thought will immediately restore him to his right senses and he will walk in the paths of righteousness...**"¹⁵ Here too, by codifying an explanation as to the purpose of the Mezuzah, the Rambam ascribes inherent import to the meaning of the Mitzvah in the performance of the Mitzvah. The Mitzvah is not simply to affix the Mezuzah to the doorpost, but rather there is a need for a constant awareness and interaction with the Mezuzah and the message it presents. What is even more striking is the fact that the Rambam utilizes similar language to describe the purpose of the Mezuzah and the Shofar. He sees the Mezuzah in the same light as the Shofar; both act as a wakeup call to reorient oneself to focus on that which is important in this world, eschewing temporal worldly pleasures and pursuits in favor of Godliness and eternity.

Both the Mezuzah and the Shofar come to fight a common enemy, one in time and one in place. A house is built to last many lifetimes, to outlive its owner. Numerous people pass through its door frames with varying ideas, dreams and goals and throughout it all the house remains steadfast and sound. It projects a false sense of permanence and security to those that live inside. People purchase and live in houses for the sense of stability that it provides. That durability and constancy comes at a price. A person might start to think that they are no longer vulnerable or in need of God's grace because they have reached a place of quietude where they are unassailable. To fight this apathy, the Torah tells one to affix the Mezuzah on the door frame, the strongest part of the house, the place where a person enters and exits in pursuit of their life's goals

¹² וכתבתם על-מזוזות ביתך ובשערך: (דברים ו, ט) \ וכתבתם על-מזוזות ביתך ובשערך: (דברים יא, כ)

¹³ אלא אמר רבא: בשאר ימות השנה - כולי עלמא לא פליגי דפטורה, כי פליגי - בשבעה. משנתכם ונרדמים הקיצו מתרדמתכם וחפשו במעשיכם וחזרו בתשובה וזכרו בוראכם, אלו השוכחים את האמת בהבלי הזמן ושוגים כל שנתם בהבל וריק אשר לא יועיל ולא יציל הביטו לנפשתיכם והטיבו דרכיכם ומעלליכם ויעזבו כל אחד מכם דרכו הרעה ומחשבתו אשר לא טובה, לפיכך צריך כל אדם שיראה עצמו כל השנה כולה כאילו חציו

¹⁴ אף על פי שתקיעת שופר בראש השנה גזירת הכתוב רמז יש בו כלומר עורו ושינוי משנתכם ונרדמים הקיצו מתרדמתכם וחפשו במעשיכם וחזרו בתשובה וזכרו בוראכם, אלו השוכחים את האמת בהבלי הזמן ושוגים כל שנתם בהבל וריק אשר לא יועיל ולא יציל הביטו לנפשתיכם והטיבו דרכיכם ומעלליכם ויעזבו כל אחד מכם דרכו הרעה ומחשבתו אשר לא טובה, לפיכך צריך כל אדם שיראה עצמו כל השנה כולה כאילו חציו

זכאי וחציו חייב, וכן כל העולם חציו זכאי וחציו חייב, חטא חטא אחד הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף חובה וגרם לו השחתה, עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה... (רמב"ם הלכות תשובה ג, ד)

¹⁵ חייב אדם להזהר במזוזה מפני שהיא חובת הכל תמיד, וכל זמן שיכנס ויצא יפגע ביחוד השם שמו של הקדוש ב"ה ויזכור אהבתו ויעור משנתו ושגיותיו בהבלי הזמן, וידע שאין דבר העומד לעולם ולעולמי עולמים אלא ידיעת צור העולם ומיד הוא חוזר לדעתו והולך בדרכי מישורים, אמרו חכמים הראשונים כל מי שיש לו תפילין בראשו וברוחו וציצית בבגדו ומזוזה בפתחו מוחזק הוא שלא יחטא שהרי יש לו מזכירין רבים והן הם המלאכים שמצילין אותו מלהטוא שנאמר חונה מלאך יי' סביב ליראיו ויחלצם, בריך רחמנא דסייען. (רמב"ם הלכות תפילין מזוזה וספר תורה ו, יד)

and mission. It contains the Parshiot of Shma (שמע) and V'Haya Im Sha'mo'ah (והיה אם שמע) which underscore the fundamentals of our faith. The Mezuzah comes to shake one to their senses from the alluring feeling of infallibility and certainty that comes from being housed in a structure of permanence and to constantly remind one of how precarious and ephemeral one's life and this world are. Eternity is being connected to God and His will and the only enduring true anchor in the stormy seas of life is the transcendental God. The Mitzvah of Mezuzah is a continuous wakeup call; it sets the standard by which a person should measure every pursuit as they enter and exit the security of their home. Similarly, the Shofar comes to shake one from the mundaneness of life. The society in which one lives dictates that which is important to pursue and achieve. Many times, people waste away their lives chasing the intoxicating illusory panacea promoted by society. In the daily grind to successfully adhere to the mores of society, they lose sight of the bigger picture, what really matters and the goals worthwhile pursuing in life. They usually wake up, if at all, when they are faced with their own mortality and the false sense of security and smugness provided by the lives they have built to satisfy and meet external measures of success starts to crumble. The Shofar is a beckoning call to awaken from those tempting adopted goals and causes before it is too late and to realize the trivialness of all those pursuits. It is a reminder to check one's internal compass before continuing on in life and ensure that they are connected to the eternal God and that their objectives are aligned with the will of God.

The Tur in his introduction to the Mitzvah of Succah expounds upon the verse in the Torah that commands one to sit in the Succah (בְּסֻכּוֹת תֵּשְׁבּוּ) שְׁבַעַת יָמִים...לְמַעַן יֵדְעוּ דַרְתֵּיכֶם כִּי בַסֻּכּוֹת הוֹשַׁבְתִּי אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהוֹצִיאִי אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם.¹⁶ He explains that the Torah connected between the Mitzvah of Succah and the Exodus in order that one should recognize and acknowledge that God created everything in the world at His will and He alone has the power to do as he pleases in the heavens and on the earth.¹⁷ To evidence this, God commanded us to live in the Succah for seven days to demonstrate that just as God did as He pleased when he took Bnei Yisrael out of Egypt and protected them from the elements with His Clouds of Glory (ענני הכבוד), so too God continues to control everything and can change things at His will. The

Bach sees this unusual step by the Tur to explicate upon a verse in a codex of laws and practices as an indication that the reason for the Mitzvah of Succah is integral to the performance of the Mitzvah.¹⁸ Without the explanation for the Mitzvah being at the forefront of one's consciousness, one would not discharge their obligation to dwell in the Succah. He notes the Tur does this every time the Torah utilizes the word "in order that (למען)" when describing the reason for a Mitzvah.

With this we can now understand why according to the Chachamim, the Succah does not require a Mezuzah. Moving out of one's house to take up residence in a temporary dwelling is an act of faith that exposes one to the elements and trades the security of one's home for the instability of the Succah. Inherent to the temporary nature of the Succah is an insecurity and fallibility that acknowledges one's vulnerability and dependence on God. The Succah itself carries the message of the Mezuzah and therefore does not require a Mezuzah to counteract the dangers of a permanent residence. On the other hand, Rabbi Yehuda who believes that the Succah should be a permanent dwelling requires a Mezuzah to neutralize the hazards that arise from taking up residence in a secure structurally sound building.

As noted above, the Tur, according to the Bach, believes that the reason for the Mitzvah of Succah is indispensable to the accomplishment of the Mitzvah. Therefore, as we exit our homes to enter the Succah, it must be with an acute awareness of our vulnerability and sole reliance on God for everything. For the duration of a week, we leave our houses with Mezuzahs to live in a residence that embodies the message of the Mezuzah. We cast ourselves into God's arms and pray for divine protection and salvation. This is beautifully captured in L'David Hashem Ori (לדוד ה' אורי), where we beseech God to be in His presence for "He will shelter me in his Succah on an evil day, grant me protection of His tent, raise me high upon a rock...have mercy on me, answer me..."¹⁹ As the Rambam so eloquently said, "that nothing endures eternally save for the knowledge of the Ruler (Rock) of the Universe (יעודם לעולם ולעולמי) (עולמים אלא ידיעת צור העולם)."

Shabbat Shalom
ג' שמח

¹⁶ בְּסֻכּוֹת תֵּשְׁבּוּ שְׁבַעַת יָמִים כִּלְהַאֲזִרְחָ בְּיִשְׂרָאֵל יֵשְׁבּוּ בַסֻּכּוֹת: לְמַעַן יֵדְעוּ דַרְתֵּיכֶם כִּי בַסֻּכּוֹת הוֹשַׁבְתִּי אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהוֹצִיאִי אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם אֲנִי יְקַוֶּה אֲלֵיכֶם: (ויקרא כג, מב-מג)

¹⁷ בסוכות תשבו שבעת ימים וגו' למען ידעו דורותיכם כי בסוכות הושבתי את בני ישראל בהוציא אותם וגו' תלה הכתוב מצות סוכה ביציאת מצרים וכן הרבה מצות לפי שהוא דבר שראינו בעינינו ובאזנינו שמענו ואין אדם יכול להכחישנו והיא המורה על אמיתות מציאות הבורא יתעלה שהוא ברא הכל לרצונו והוא אשר לו הכח והממשלה והיכולת בעליונים ובתחתונים לעשות בהן כרצונו ואין מי שיאמר לו מה תעשה כאשר עשה עמנו בהוציא אותנו מארץ מצרים באותות ובמופתים והסוכות שאומר הכתוב שהשיבנו

בהם הם ענני כבודו שהקיפן בהם לבל יכה בהם שרבו ושמש ודוגמא לזה צונו לעשות סוכות כדי שנזכור נפלאותינו ונוראותינו (טור או"ח תרכה)
¹⁸ איכא למידק בדברי רבינו שאין זה מדרכו בחיבורו זה לבאר הכונה לשום מקרא שבתורה כי לא בא רק לפסוק הוראה או להורות מנהג ופה האריך לבאר ולדרוש המקרא דבסכת תשבו ויראה לי לומר בזה שסובר דכיון דכתיב למען ידעו וגו' לא קי"ם המצה כתיקונה אם לא ידע כונת מצות הסוכה כפי פשטה ולכן ביאר לפי הפשט דעיקר הכונה בישיבת הסוכה שיזכור יציאת מצרים (ב"ח שם א)
¹⁹ כִּי יִצְפְּנֵינוּ בַסֻּכָּה בַיּוֹם לְעֵת יִסְתַּרְנִי בְּסֻכַּת אֱהָלֵךְ בְּצֹר: יְרוּמִמְנִי: (תהילים כז,ה)